

[Poul Møller.]

finanserne optog som sædvanlig den højtærede statsminister, og han gav nu en ny motivering for, hvorfor man skulle have et overskud. Han henviste til forårets begivenheder og sagde, at det var netop lykkeligt i foråret, at der var blevet ført en overskuds-politik, for så havde vi noget at sætte til af. Nu har jeg prøvet på at sætte mig ind i hele den finanspolitiske overskudsteori gennem mange år, og jeg har prøvet på at læse mig frem til ideen og meningen med den, men jeg har aldrig læst i hvert fald nogen teoretiker eller politiker, der har fremsat teoretiske betragtninger over dette emne, og som har hævdet, at man skal have overskud, for at man midt under en højkonjunktur, når det hele går godt og der er fuld beskæftigelse, skal vælte overskuddet ud i form af fornyet købekraft. Jeg har aldrig hørt den teori fremsat som en begrundelse, før jeg nu hører den fremsat af den højtærede statsminister som en begrundelse for overskudspolitikken. Dermed falder lord Keynes ned ad trapperne, så er han færdig, og ham behøver vi ikke at diskutere alvorligt her i tinget, for ham har den højtærede statsminister aflivet fuldstændig med sine betragtninger i går.

Går det da an at knæsette overskudspolitikken på den måde og sige, at vi skal bevare overskuddet og samle det op, for at vi i højkonjunktoren kan sætte det over styr? Jeg ser, at den højtærede økonomiminister morer sig, jeg tror den højtærede økonomiminister er klar over, at han i hvert fald aldrig, hvis han havde magt til det, ville gå ind for en sådan anvendelse af overskuddet; det havde han desværre ikke i foråret, og det er der andre end ham der beklager. Men se, højtærede statsminister, det er netop denne, om jeg så må sige dialektiske anvendelse af overskudsteorien — at overskuddet snart skal bruges til det ene og snart til det andet, snart til nye statsudgifter, snart til at spare på befolkningens vegne, snart til at sætte ind mod højkonjunktoren, snart til at sætte ind mod lavkonjunktoren — det er hele denne glidende teori, denne elasticitet, som gør, at vi fra vor side er så uhyre betænkelige ved at udstyre regeringen med nye overskud.

Så kan ministeren hævde, som han også sagde til mig: hvad skulle vi gøre i foråret?

Jeg tror, at det trods alt ville være en sundere økonomisk politik, hvis man står over for udgiftsstigninger på 600-700-800 mill. kr., som man gjorde det i foråret, om man havde henvendt sig til folketinget for at skaffe dækning for disse 600-700-800 mill. kr. Jeg tror, at det trods alt skaber en bedre afvejning af forholdet mellem indtægter og udgifter i den offentlige økonomi, hvis man henvender sig til folketinget, når man står over for så store udgiftsbevillinger som dem i foråret. Derfor foretrækker jeg, selv om det havde været vanskeligt at komme igennem dermed i en sådan situation, at man havde tvunget regeringen til ikke blot at komme med udgiftslove, men også at komme med forslag om, hvordan man skulle skaffe pengene i den pågældende situation. Jeg tror egentlig, at landbrugsordningerne var blevet meget bedre og mere langsigtede, om man havde tvunget regeringen til at komme til folketinget med skattelove; så tror jeg, man havde ført en rigtig prispolitik, i stedet for bare at give tilskud til landbruget. Det var, ligesom tilskuddene ikke kom til at slå befolkningen, for pengene var jo i statskassen; der var et overskud, de var inddraget forinden. Havde man stået over for valget mellem tilskud betalt med ny skatteforhøjelse eller en prisforhøjelse, havde vi fået en reel drøftelse af det betimelige i at vælge den ene eller den anden vej.

Nu bebudede den højtærede statsminister jo nye afgifter. Jeg forstår altså, at Politiken havde ret i sine spådomme i går morges, og jeg ser også i Politiken i dag, at den højtærede handelsminister stort set har placeret sig på den samme linje, som Politiken gjorde i går, og vi må derfor gå ud fra, at der i den nærmeste fremtid vil komme de foranstaltninger, som den højtærede statsminister ikke ville røbe i sin åbnings-tale for folketinget. Det bliver altså de gamle travere, og vor stilling til denne klassiske eller trivielle form for stadige skatteforhøjelser, der lægges oven på de gamle skatter, kender den højtærede statsminister. Det fremgik også af hans svar til mig, at han var klar over vor stilling til dem.

Den højtærede statsminister var utilfreds med, at vi vil kræve kildeskatkontoret beskæftiget med andre problemer, men det skal han ikke være utilfreds med. Vi mener